

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1095/2021
29.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији су пуномоћници Милош Манчетић и Ана Вуксановић, адвокати у ..., против туженог Република Србија, Министарство одбране, Војна пошта, кога заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 37Гж1 2289/2019 од 20.10.2020. године, у седници одржаној 29. септембра 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 37Гж1 2289/2019 од 20.10.2020. године као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу 37Гж1 2289/2019 од 20.10.2020. године, као недозвољена.

Образложење

Основни суд у Нишу је донео пресуду ЗП1 2767/18 дана 08.05.2019. године којом је у првом и другом ставу изреке делимично усвојио тужбене захтеве тужилаца АА из ... и ББ из ... и обавезао туженог на исплату тужиоцима на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за рад у сменама за месец јул 2014. године износе са законским затезним каматама од 01.09.2014. године до исплате и на исплату доприноса у корист тужилаца, како је наведено у тим ставовима у изреци, док је у трећем ставу изреке одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ... у преосталом делу, којим је тражио да се тужени обавезе да том тужиоцу исплати на име увећане зараде за рад у сменама у 2013. и 2014. години износе са законском затезном каматом, и да у корист тужиоца на у том ставу наведене износе уплати доприносе надлежним фондовима ПИО и здравственог осигурања по стопи и основици на дан уплате; у четвртом ставу изреке је одбио као неоснован тужбени захтев тужиље ББ из ... у преосталом делу, којим је тражила да се тужени обавезе да тој тужиљи на име увећане зараде за рад у сменама у 2013. и 2014. години исплати износе са законским затезним каматама, као и да у корист тужиље на у том ставу наведене износе уплати доприносе надлежним фондовима ПИО и здравственог осигурања по стопи и основици на дан

уплате; у петом ставу изреке утврдио да је тужба тужиоца ВВ повучена и у шестом ставу изреке одлучио да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Одлучујући о жалби тужилаца АА и ББ, изјављеној против наведене првостепене пресуде, Апелациони суд у Нишу је донео пресуду 37Гж1 2289/2019 дана 20.10.2020. године којом је одбио као неосновану жалбу тужилаца и пресуду Основног суда у Нишу ЗП1 2767/18 од 08.05.2019. године потврдио у трећем и четвртном ставу изреке.

Против наведене другостепене пресуде су тужиоци изјавили благовремену ревизију, позивом на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, као посебну ревизију, са разлога потребе за уједначавање судске праксе, којом пресуду побијају због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је поступајући по одредби члана 404. Закона о парничном поступку оценио изјављену ревизију и одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Према стању на коме су засноване нижестепене пресуде, тужиоци су цивилна лица на служби код тужене, и током спорног периода су обављали послове на којима је рад био организован у сменама. Тужени није тужиоцима исплаћивао увећану плату по основу сменског рада. Тужиоци су се обраћали туженом захтевима за признавање права на накнаду по основу рада у сменама за период од 21.07.2011. године до 21.07.2014. године, који захтеви су одбијени решењима Војне поште против којих тужиоци нису изјављивали жалбе, нити су покренули управни спор. Тиме постоје правноснажна решења донета у управном поступку предвиђеном одредбама Закона о Војсци Србије, којима је тужиоцима одбијен захтев за признавање права на предметну накнаду. Осим тога, првостепени суд образлаже и да посебним прописима тужене није регулисано увећање плате по основу сменског рада, те тужиоцима припада право на увећање плате у складу са општим радним прописима, то јест Законом о раду, применом одредбе члана 8. став 5. и 6. Закона о Војсци Србије. Према одредби члана 108. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр 24/2005 ... 32/2013), тужиоцима би тражено право припадало тек ако послодавац исто призна, што конкретно није случај.

Према изнетим разлозима пресуђења Врховни касациони суд налази да нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права. Изложени разлози пресуђења не одступају од ставова изражених

у пресудама Врховног касационог суда. Одлуке на које ревидент указује, не значе другачију преовлађујућу и дуготрајну судску праксу, која би била препрека пресуђењу правилном применом материјалног права. Стога у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20) и нашао да ревизија тужилаца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20) прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 17.06.2016. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке је за тужиоца динарска противвредност 947,51 евра, а за тужиљу динарска противвредност 938,60 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Овај спор из радног односа не односи се на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу. Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, изјављена ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци овог решења у другом ставу.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић